

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Εγκρίονται: «Ο Καστανός» του Εφείδου Μαιμίκου... «Παραμονή Άνοξως» της Πριγκιπίσσης των Δολλαρίων...

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

(Οἰδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεύεται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1. Τὰ ἐγκρίματα ἢ ἀνανεύματα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1914.)

Νέα ψευδώνυμα: Αἰματοβαφῆς Μακεδονία, κ. (Θ.Κ.) Βυζαντινὴ Πορφόρα, κ. (Ε.Τ.) Μαγεμένο Ἀερογάλι, ἄ. (Θ.Α.) 11η Νομβρίου, κ. (Σ.Χ.) Δαρνοστεφανομένη Ἑλλάς, κ. (Τ.Α.) Φαέθων ἄ. (Ν.Σ.) Ἐλευθερωθείσα Ἑπειρος κ. (Μ.Π.) Κλάδος Δάφνης, ἄ. (Γ.Κ.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ἡ 11η Νομβρίου (0) μὲ Κορηκοπούλαν, Πεθαμένα Ὄνειρα, Τέλλον Ἄγραν, Στενὰ τῆς Κορῆς, Κύμα, Φάουα, Ἐδαόθητον... Βράζον, Δωδωνῶν, Δόξαν, Ταταλιανόν, Ταλαιπωρημένο Δωδεκάνησο, Πειρακτηρίων, Ἑλλησποντοφύλακα, Νυκτῆρην... δ Ραφαήλος (0) μὲ Ἡρώϊκην Σάμον, Λορελάϊ, Στρατηλάτη τῶν Ἑλλήνων... δ Λεονάρδος ντὲ Βίντσι (0) μὲ Λορελάϊ, Βάζαν τῶ Κανάρη, Υἱὸν Πολεμάχου.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Ἡρώα τοῦ 1913 (ἄρατον τὸ ἀπόσπασμά τοῦ Ἡμερολογίου σου) ἔκαμει πολὺ καλά... Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Ἡρώα τοῦ 1913 (ἄρατον τὸ ἀπόσπασμά τοῦ Ἡμερολογίου σου) ἔκαμει πολὺ καλά...

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 142ος Διαγωνισμός Δύσεων Δεκεμβρίου-Μαρτίου

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 16ης Μαΐου ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῆ.

136. Δεξιόγραφος

Μία πρόθεσις δυσύλαβος Μὲ ἄνθος ἐκασμῆθη Κ' ἕνας τιτάν περιφημοῦς Ἐμπρός σου ἀνεστήθη.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλλησποντοφύλακος

137. Στοιχειόγραφος

Μιάς νῆσον τῶν Σποράδων Ἀν τὸν λαμὸν ἐμβάλῃς, Εἰς νῆσον τῶν Κυκλάδων Ἐθῆς τὴν μεταβάλλεις.

Ἐστάλη ἀπὸ τῆς Καινοῦργες Δάφνης

138. Μεταγραμματισμός

Μία θεὰ πολὺ μεγάλη, Μόνο ἀλλάζει τὸ κεφάλι, Καὶ διαίρεσις τοῦ χρόνου Ἡ μονὰς αὐτοῦ προβάλλει.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡρώϊδος τοῦ 21

139. Γωνία μετὰ Πυραμίδος

- + * * * * * = Ἑλλην ποιητής. + * * * * * = Ἀρχαῖον πλοῖον. + * * * * * = Ὑλικόν δι' ἔθρασμα. + * * * * * = Γεωμετρικὸν σχῆμα. + * * * * * = Χώρα Ἀφρικῆς. + * * * * * = Νῆσος τῆς Ἰταλίας. + * * * * * = Κράτος τ. Ἐυρώπης.

Ἡ βῆσις τῆς Πυραμίδος εἶνε νῆσος τῆς Ἑλλάδος, ἀνοθεῖν ἄλλη νῆσος, ζῶον τρωκτικὸν καὶ σύμφωνον. Ἡ δὲ κάθετος θερμαίνεται.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βαλκανικῆς Συμμαχίας

140-144. Μαγικὸν Γράμμα

Τῆ προσθήκῃ ἐνός γράμματος, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, εἰς ἐκάστην τῶν κάτωθι λέξεων, γὰ σχηματισθῶν, ἀνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλα τόσα λέξεις:

Χιὼν, ἄλας, Σῦρος, λεῖος, ἦλος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡρώϊκῆς Σάμου

145. Τριπλή Ἀεροστιχίς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν κατὰ σειρὰν ἀρχαῖαν τραγικὴν ἠρωίδα, τὰ δευτέρα γράμματα ὀνομα ἀρχαίου ποιητοῦ, ἀστρονόμου καὶ στρατηγοῦ, τὰ δὲ τρίτα πόλιν κατιστραφεῖσαν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ κατὰ τὴν Ἰστορίαν.

- 1, Θαυμαστοποιός. 2, Ἀρχαῖος Ἱστορικός. 3, Πρότυπον φίλου. 4, Χρονικὴ διαίρεσις. 5, Ἰερὸς ποταμὸς. 6, Ἐπιθέτων.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐν Τούτῳ Νικα

146 Μεταμόρφωσις

Τὸ Κράτος διὰ 10 μεταμορφώσεων γὰ γίνῃ Πόλις. (Ἐκάστη λέξις θὰ γίνεται ἀπὸ τὴν προηγουμένην τῆς εἴτε δι' ἀναγραμματισμοῦ, εἴτε διὰ μεταβολῆς ἢ ἀφαίρεσως ἐνός γράμματος.)

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πειρακτηρίου

147 Μικτόν

* ξ - αω - μν - αα - κ - αω - δ - υη - κκτ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τριφυμίας

148 Γέφυρος

Γ Γ Γ Γ Γ Γ Κωστή Γ Γ Γ Γ Γ Γ Κωστή Γ Γ Γ Γ Γ Γ Κωστή Γ Γ Γ Γ Γ Γ Κωστή

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Συριανῆς Αἰῶας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 52

560. Ἑλένη. (ἐλ, ἐν, ἦ.) — 561. Μῦθος (μῆ, θῶς.) — 562. Χίος - Κίος - Ἴος. — 563. Τάγος - γάτος.

564. Π ΠΑΡΑΛΟΣ ΡΕΑΑ Ι Τ ΜΑΑΟ ΙΣΜΗΝΟΣ ΟΑ Σ 565. Πικνίων (2Π Ε ΚΕΙΝΟΝ...) — 566 — 570. Διὰ τοῦ Τ: Τανάις, Τόνος, τόμος, Τάγος, κῆτος. — 571. ΔΗΜΗΤΡΑ (Δαρτεῖος, ΜΗλος, ἀρΜος, κάμΗλος, Σπάρτη, σάρωθρον, Κέρκυρα.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΚΡΗΤΗ,"

Διορίζονται αντιπρόσωποι τοῦ Συλλόγου ἐν Ἱεραικῶν (Κρήτης): Ἐγγενεὶν Ψυχῇ, ἐν Πειραιεὶ: Υἱὸς τῆς Θέτιδος, ἐν Μυτιλήνῃ: Κόλμα, ἐν Ἀρσέσθῃ: Ἀκανία.

Ἡ Διεύθυνσις

Δοξαζόμενος Ρήγος, Λορελάϊ, Προσφιλιῆς Ἀνάμωγος, Ἐδελβαῖς, Μαγεμένη Ἀμουδιά.

Ψηφίσαιτε κ' ἐμὲ τὸν κακομοῖρην, ἘΞΕΠΙΘΕΝΟΣ ΚΛΑΨΙΑΡΗΣ

ΕΒΔΟΜΑΣΙΑΤΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΟΙ ΑΥΤΑΙ ΤΟΥ 11ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ἴδε τὰς λύσεις εἰς τὴν σελίδα 105)

- ΑΘΗΝΩΝ: Γ. Ε. Κατσάνης, Ταυτάμ-Τσιπής, Σπ. Μ. Θεοδοσιάτος, Ν. Σ. Κουταουβέλης, Στ. Φ. Φίλιππα, Θεοδώρα Καραβέλλου. ΑΡΓΟΥΣ: Ἀθ. Μαργαρίτος. ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Ἄντ. Κ. Ρήσος. ΗΡΑΚΛΕΪΟΥ: Χ.Τ. Διαπλάσις, (10,11) Τρελλὴ Ναυτοπούλα. ΘΗΒΩΝ: Σπ. Α. Παυλίνος. ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Ἑλληνικὸν Μεγαλεῖον. ΚΥΔΩΝΙΩΝ: Β. Νταυτούμη. ΔΑΥΡΕΙΟΥ: Σοφία Ν. Κασέη. ΛΕΒΑΔΕΙΑΣ: Γ. Ι. Νάκος. ΜΟΝΑΣΤΗΡΑΚΙΟΥ: Κ. Γ. Παπαχριστόπουλος. ΠΑΤΡΩΝ: Φουστανατέλης (10,11) Νυντῆς Ι. Φαρμακίδης, Μεγάλη Ἑλλάς, Πατρὸν Ναυτοπούλου. ΠΕΙΡΑΪΩΣ: Δημ. Κ. Καλῆς, Εἰδαγ. Σ. Σουλελιές, Ἀντιγόνη Σ. Βώσου, Γ. Τρουποσιάδης, Γ. Β. Χαρολαμποπούλου. ΡΑΧΩΝ (Ροστυνιάς): Νικ. Π. Παπαδόπουλος. ΣΑΜΟΥ: Θ. Στεφανίδης, Ἴδ Στεφανίδου. ΣΜΥΡΝΗΣ: Χρ. Ε. Ἀγγελουδάκης. ΣΠΕΤΣΩΝ: Βασ. Κασερίτης, Κατ. Κροκόνδου, Ἑλένη Πετρούκη, Γεωρ. Τσόννας, Ἐλένη Γκω Τσόνγκα, Ματίνα Πετρούκη, Ἀρχόντου Τράκα, Ἀμαλία Πετρούκη, Καλλιόπη Κοκκονδέλια. ΥΡΑΕΣ: Ἰωάννα Σ. Βενιζέλου, Εὐγενία Π. Ζουρντοῦ, Μαίλλη Φιλίππου, Ἄνδρ. Ζουρντοῦ, Π. Γ. Παντελάκης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τὸν εὐρόντων δόθῃν τὴν λύσαν τὰ ὄνόματα ἐπέθεσαν εἰς τὴν πληρωθεῖσα καὶ ἐληρωθεῖσα. οἱ εἰς τὴν δύο: ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Κ. ΚΑΛΗΣ ἐν Πειραιεὶ, καὶ ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ι. ΝΑΚΟΣ ἐν Λεβαδείᾳ, οἱ ὅποιοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Ἀπριλίου.

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ

τοῦ τόμου τῆς Διαπλάσεως τοῦ 1913, ἐρυθρὰ μὲ χρυσοῦ γράμματα, δι' ὅσους θέλουσιν νὰ χρυσοδέσουν τὰ φυλλάδιά των εἰς τόμον, εὐρίσκονται εἰς τὸ Γραφεῖόν μας καὶ στέλλονται ταχυδρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβάζοντας φρ. 1,75. Εὐρίσκονται ἐπίσης καὶ τῶν τόμων τοῦ 1910, 1911, καὶ 1912 καλύμματα πρὸς φρ. 1,75 ἕκαστον.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπερσεύας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ Ἐσωτερικοῦ: Ἐσωτερικοῦ: Ἐτησία... 8, — Ἐτησία... 10, — Ἐξαμηνίος... 4,50 Ἐξαμηνίος... 5,50 Τρίμηγιος... 2,50 Τρίμηγιος... 3, — Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός. ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ, 1879 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ἘΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ Ἐν Ἀθήναις, 15 Μαρτίου 1914 Ἐτος 36ον. — Ἀριθ. 15

Ο ΛΟΥΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΡΟΚΟΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η' (Συνέχεια)

Ὅλα ἐπήγαιναν τόσο καλὰ ἀφ' ὅτου κατώρθωσε νὰπαλλαχθῆ ἀπὸ τοὺς κακοῦργους ποῦ ἔκαυσαν τὸν «Λουλού»! Ἦτο τόσο εὐτυχῆς ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀγαθῶν ἐκείνων Μαρροκινῶν! Καὶ νὰκούη πάλιν ὅτι εὐρίσκειτο εἰς κίνδυνον!... Ὅτι εἰς τὸ κατηραμένον ἐκεῖνο Σάμπ-ἐλ-Γραδ συμμορία ἰθαγενῶν συνελάμβαναν συχνὰ τοὺς πλουσίους ταξειδιώτας καὶ δὲν τοὺς ἄφιναν εἰμὴ ἀντὶ λύτρων μεγάλων! Καὶ ὅτι τοὺς ἐφόρευαν κάποτε... κατὰ λάθος!... Μὰ ἦτο φοβερόν!... —Τὶ διάβολο λοιπὸν κάμνει ἡ ἀστυνομία ἔς αὐτὸ τὸ διαβολότοπο!... ἐμμορμούριζε. Καὶ ἡ κυρία Ρισανέλ ἀπεκρίνετο μὲ τὴν θαυμασίαν τῆς γαλήνην: —Μά, φίλε μου, σὺ ἤθελες καὶ καλὰ

νὰ ἔλθωμε ἔξῃνα τόπο νέο· καὶ ἔτους νέους τόπους τὰ πράγματα δὲν εἶνε ὅπως ἔτους παλιούς! Εἰς τὴν δικαίαν αὐτὴν παρατήρησιν, ὁ κ. Ρισανέλ δὲν εἶχε νὰν τιτάξῃ τίποτε. Καὶ ἤρκειτο νὰ ἐρωτᾷ κάθε τόσο τὸν ὀδηγόν: —Ἐὶ κοντεύομε νὰ φθάσωμε ἔς αὐτὸ τὸ λησταρχεῖο; —Ὅχι ἀκόμη, ἀπεκρίνετο ὁ Μαρροκινὸς μειδιῶν ἄμα εἶνε, ἢ ἄσας εἰδοποιήσω. Πρὶν εἰσελθεῖν εἰς τὴν ἐπικίνδυνον ζώνην, ὁ κ. Ρισανέλ ἀπεφάσισε νὰ κάμῃ μίαν ἐπιθεώρησιν τῶν ὄπλων καὶ τῶν πολεμοφοδίων, τὰ ὅποια διέθετε τὸ κερβάνιον. Ὁ ἴδιος εἶχεν εἰς μίαν τσέπην τοῦ πανταλονιοῦ του ἕνα ρεβόλβερ, τὸ ὅποιον δὲν ἀπεχωρίζετο ποτέ. Ἄλλ' οἱ Μαρροκίνοι τῆς ἀκολουθίας του δὲν εἶχαν παρὰ μπαστοῦνια καὶ μαχαίρια. Μόνον ὁ ὀδηγὸς εἶχεν εἰς τὸν ὦμον του ἕνα παλῆ τουφέκι, μὲ τὸ ὅποιον ἐκτυποῦσε κάπου-κάπου καμμίαν πέρδικα ἢ κανένα λαγόν.

Ἐεῦρω νὰ μεταχειρισθῶ τὸ ὄπλον μου σὰν τὸν καθένα... (Σελ. 117, στ. γ')

καὶ τὸ γλύτωσα... ἀπὸ τὸ ναυάγιον. —Ἀχ! πρόσεχε, Λουλού μου! ἐφώνησε φοβισμένη ἡ κυρία Ρισανέλ. —Μὴ φοβάσαι, μαμά, ἀπεκρίθη ὁ Λουλού ζωηρῶς. Ἀυτὰ ποῦ ἤξευρες ἔστὸ Παρίσι, τώρα πᾶνε! Ἐδῶ εἶμαι ἄντρας, καὶ ἤθελα νὰπάντοσάμε τίποτα ληστὰς, γιὰ νὰ σοῦ ἀπαδειξῶ, ὅτι ξεῦρω νὰ μεταχειρισθῶ τὸ ὄπλον μου σὰν τὸν καθένα! Χώρα ἀγγίων Μετὰ τὸ ἐπισόδιον τοῦτο, ἐξηκολούθησαν τὸν δρόμον των. Ὁ Τζούλης, διὰ νὰ διασκεδάσῃ ὀλίγον τὴν μονοτονίαν τοῦ ταξειδιοῦ, ἐρωτοῦσε τὸν ὀδηγὸν περὶ τῆς χώρας, τὴν ὅποιαν διέσχίζον. Ὁ Μαρροκινὸς τοῦ περιέγραφε τὸ Μαρρακέν, τοῦ ἔλεγε διὰ τὸ θαυμάσιον δάσος τῶν φοινίκων ποῦ περιβάλλει αὐτὴν τὴν πόλιν, καὶ τοῦ διηγεῖτο ὅσα ἤξευρεν ἀπὸ τὴν ἱστορίαν τῆς: Πῶς τὴν ἔκτισε, τῷ 1062, ὁ

«Ὁ Τζούλης ἐρωτοῦσε τὸν ὀδηγόν...» (Σελ. 117, στ. γ')

Γιουσεφ μπέν Ταχφίν, πώς την εκόσμισε με το περίφημον τζαμί Κουτουμπίγια ο Γιακούμπ ελ Μανσουρ και πώς, μετά τους δύο αυτούς ηγεμόνας, το Μαρρακέκ έπαυσε να είναι η αποκλειστική πρωτεύουσα του Μαρόκου.

Περιβάλλεται από ύψηλά τείχη και είναι χωρισμένος εις τρεις μεγάλας συνοικίας: το Κασμπά, διά την διοίκησιν την Μεδίαν διά τους Μουσουλμάνους και το Μελλά διά τους Εβραίους. Έχει δε πενήντα ως εξήντα χιλιάδας κατοίκους.

Η πλατεία του Τζαμά-ελ-Φερράζ κατέχει το κέντρον της πόλεως και χρησιμεύει ως αγορά: το πρωί και το απόγευμα. Αλλά συχνά μεταβάλλεται εις θέατρον δραμάτων αίματηρών. Εκεί γίνονται δλοι αι θανατικά έκτελέσεις και εκεί έκτιθενται αι κεφαλαίων κακούργων, των άνταρτών, των επαναστατών, προς παραδειγματισμόν του λαού.

Η κυρία Ρισανέλ, η οποία ήκουε σιωπηλώς κατά την συνήθειάν της, δεν

«Έβλεπεν ήδη εις τους τοίχους του Κασμπά γιγαντιαίας ρεκλάμας των μπισκότων Ρισανέλ...» (Σελ. 118, στ. 6')

ήμπόρεσε να μη διακόψη τον οδηγόν, διά να εκδηλώση την φρίκην της: — Και σήμερα ακόμη κρεμνούν κεφάλια εις αυτή την πλατεία; — Μάλιστα, κυρία, απεκριθή ο Μαροκινός.— Μά είνε φρικτό! — Καθόλου φρικτό... αναγκαίο, υπέλαβεν ο Ιθαγενής. Έμεις εδώ, βλέπετε, δεν έχουμε εφημερίδες, και με τέτοια παραδείγματα πρέπει να δείχνωμε στο λαό τους κινδύνους που διατρέχει κανείς, όταν δεν μένη πιστός στο βασιλέα του. — Πολύ σωστά! είπεν ο κ. Ρισανέλ.

νέλ.— Ίκανοποιημένος από αυτήν την επιδοκιμασίαν, ο οδηγός εξήκολούθησε τας διηγήσεις του. Κατά παράκλησιν δέ του κ. Ρισανέλ, ώμίλησε και περί του έμπορίου της πόλεως και περιέγραφε τὰ μικρά μαγαζιά, που προφυλάσσονται από τον ήλιον με καλαμένια πλέγματα, τὰ οποία σκεπάζουν όλον τον δρόμον.

Η αγορά του Μαρρακέκ είναι μία από τας σπουδαιότερας του τόπου. Επί ώρας ειμπορεί κανείς να περιπατή εν τω μέσω βαφείων, σιδηρουργείων, χρυσοχοείων, άρωματοπωλείων, όπλοπωλείων. Οι όπλοπώλαι πωλούν κυρτά έγχειρίδια, κου μ μιά όνόμαζόμενα, και τουφέκια με τσα κ μ α κ ι άργυροποιικίλα. Αλλά το κυριώτερον της αγοράς αυτής είναι το σ ο ύ κ, όπου κατασκευάζονται διάφορα πράγματα από το περίφημον μαροκινόν δέρμα: παντοφλες, τσάντες, πουγγιά, πορτοφόλια, πυριτιδοθήκαι και μαξιλιάρια ή τάπητες με σχέδια ξυσμένα επάνω εις το δέρμα.

Ο κ. Ρισανέλ εύρισκετο εις το στοιχείόν του και ένψ ό οδηγός ώμίλει, αυτός σκέπτετο να ιδρύση εις την αγοράν της μεγαλοπόλεως έν υποκατάστημα διά να πωλή τὰ προϊόντα του. Κ' έβλεπεν από τώρα εις τους τοίχους του Κασμπά γιγαντιαίας ρεκλάμας των μπισκότων Ρισανέλ και προπάντων του περιφήμου «Λουλού».

— Δεν θα είναι ωραίο! είπεν ο Λουλού, ό οποίος είχε καλλιτεχνικόν αισθητά ανώτερον από τον πατέρα του. — Μπορεί, απεκριθή ο έδωδιμοπώλης· άλλ' έμα θα βλέπουν ρεκλάμας κολλημένες εν εκείνους τους τοίχους, θα παύσουν να βλέπουν κομμένα κεφάλια, καρφωμένα, όπως μάς έλεγε πρό ολίγου αυτός ο άνθρωπος!

Κατόπιν ό οδηγός τοίς ώμίλησε διά την αγοράν των δούλων, το σ κ λ α β ο π ά ζ α ρ ο του Μαρρακέκ. Γίνεται τρεις φορές την εβδομάδα, όχι κρυφά, όπως εις άλλα μέρη της Ανατολής, άλλ' ολοφάνερα και έλεύθερα. Οι αγορασται πιάνουν τὰ πρόδια και τὰ χέρια των πωλουμένων δούλων, και κυττάζουν τὰ δόντια των, άπαράλλακτα ως να επρόκειτο να γράσουν κανένα ζών. Έδώ η κυρία Ρισανέλ διέκοψε παλιν τον Αραβα. — Ο σύζυγός της ένόμισεν, ότι θα

διεμαρτύρετο διά το άπάνθρωπον αυτό έμπόριον· άλλ' η καλή γυναίκα, η όποία πρό παντός είχε πρακτικόν πνεύμα, ήρκέσθη να έρωτήση:

— Όστε όποιοςδήποτε μπορεί να πάη εις αυτό το παζάρι και να αγοράση άραπάδες και άραπίνες;

— Μάλιστα, κυρία, απεκριθή ο οδηγός, φθάνει να ήχη παράδες.

— Α, μά τότε πρέπει να το ιδούμε! άνέκραξεν η κ. Ρισανέλ. Τά μεσιτικά γραφεία, στο Παρίσι, δεν μου στέλλουν πιά καλούς υπηρέτας. Έτσι εδω... θα μπορούσε κανείς να αγοράση.

Κατασκήνωσις

Εξήκολούθησαν τον δρόμον των σιωπηλοί.

Ο οδηγός είχε κουρασθή να διηγή και άφινε τους Εύρωπαίους να σκέπτονται περί όσων τοίς διηγήθη.

Πράγματι, καθώς σκέπτετο δι' ότι τον ένδιέφερε περισσότερο.

Ο κ. Ρισανέλ, έμπορος προπαντός, έβλεπε τὰ θαύμασια μαυριτανικά έρείπια σκεπασμένα από πάνω ως κάτω με ρεκλάμας του, και ώρκίζετο ότι έντός ολίγων έτών τ'ονομά του θα ήτα διάσημον εις όλον το κράτος του Μαγζέν.

«Αυτή θα είναι η άληθινή κατάκτησις, έσυλλογίζετο υπερηφάνως· κατάκτησις διά τσοκολάτας και μπισκότων Ρισανέλ!»

Ο Λουλού δεν έβλεπε την ώρα να ιδη τὰ ωραία εκείνα πράγματα που ταις υπεσχέθη ο οδηγός: τὰ πλούσια μαγαζιά του Μαρρακέκ και τους τοίχους με τὰ κομμένα κεφάλια. Θα ήσαν αποτρόπαια· ήγχετο όμως να έβλεπε τουλάχιστον ένα...

Η κυρία Ρισανέλ ήλπιζε να αποκτήση, χάρις εις το σκλαβοπάζαρον, τους καλλιτέρους υπηρέτας του Παρισίου, ο δέ Τζούλης έσυλλογίζετο:

«Δεν υπάρχει άρα γε στο Μαρρακέκ καμμία Τράπεζα διά να καταθέσω τὰ δύο έκατομμύρια και να μπορέσω επί τέλους να φορέσω κι' εγώ μιά βλούζα λεπτή!»

Αί διάφοροι αύται σκέψεις διεκόπησαν από την φωνήν του οδηγού, ό οποίος διέτασεν: α λ τ!

Ο ήλιος, τψ έντι, είχε γίνη άνυπόφορος. Μία συστάς δένδρων, έν τω μέσω άπεράντου πεδιάδος, παρείχεν άσυλον, του όποιου έπρεπε να έπωφεληθούν, διά να διέλθουν υπό σκιάν τας θερμάς ώρας της ημέρας.

Η κατασκήνωσις λοιπόν διωργανώθη κατά το σύνηθε. Οι Μαροκίνοι ήπλωσαν κάτω τας ελαφράς ψάθας, τας όποιάς έκουβαλούσαν μαζί των παντού, και οι Εύρωπαίοι ήμπόρεσαν να κατακλιθούν προς άνάπαυσιν. Έ,

το μεταξύ ο μάγειρος ήτοίμαζε το γεύμα, με τὰ τρόφιμα τὰ όποια είχαν αγοράση καθ' όδον από Ιθαγενείς, μεταβαίνοντας εις τας διάφορους αγοράς των περιχώρων.

Αί αγοραι αύται γίνονται εις μέρη κατά παράδοσιν εκλεγόμενα έν πλήρη έξοχή και γνωστά με το όνομα της ημέρας, της ώρισμένης διά την συνάθροισιν. Ούτως, ελλείψει χωρίων, εις τον χάρτην του Μαρόκου ύπάρχουν διάφορα σημεία αναγραφόμενα ως εξής: έ λ σ ε μ π ε λ (Σάββατον), έ λ κ ε μ ις (Πέμπτη), έ λ σ λ ε τ α (Τρίτη) κ.τ.λ.

Εις τὰ ώρισμένα αυτά μέρη, εύρίσκονται ύβρεις περίβολοι, φραγμένοι διά λίθων ή κλάδων, έρημοι καθ' όλην την εβδομάδα και ζωογονούμενοι μόνον την ήμέραν που συρρέουν εκεί πανταχούθεν οι έμποροι και οι αγορασται.

Από την πλησιέστεραν πόλιν φέρουν όλίγα εύρωπαϊκά προϊόντα: τσάι, κερία, σαπούνι και ζάχαριν. Από την έξοχήν έρχονται τὰ έγχώρια βιομηχανικά προϊόντα και άφθονα τρόφιμα. Αί αγοραι αύται είναι τάλιθινα συνεντευκτήρια των Ιθαγενών και χάρις εις αυτάς, το μικρόν καραβάνιον του κ. Ρισανέλ δεν έστερήθη τίποτε, από της αρχής του ταξειδίου.

Υποπτα μέρη

Το απόγευμα εις τας πέντε, εξέκίνησαν. Επειδή έπλησίαζαν εις τὰ επικίνδυνα στενά του Σάμπ-ελ-Τράμπ, έξ Μαροκίνοι προηγούντο ως άνηχευται. Ηκολούθουν ο κ. και η κυρία Ρισανέλ, καθάλλα εις τὰ γαιδουράκια των, και ο Λουλού πεζός με τον άχώριστόν του Τζούλην. Και από πίσω οι επίλοιποι της συνοδείας.

Εν τούτοις και τὰ προφυλακτικά αυτά μέτρα εφάινοντο περιττά, διότι ούτε ένα κερβάνι, ούτε ένας ταξειδιώ-

της, ούτε ένας υποπτος όμιλος δεν ένεψύχωνε την έρημίαν.

Εις την αρχήν δλο επήγγαιναν καλά. Καθένας διέτηρει την θέσιν που του είχαν δοθεί. Μετ' όλίγον όμως όλουλού έκουράσθη να περιπατή τόσον φρόνιμα. Και ήρχισε πάλιν να τρέχη έδω κ' εκεί, όπως του ήρεσεν.

Η κυρία Ρισανέλ ένόμιζε χρέος της να τον φωνάξη κάθε τόσο, άλλ' ο μικρός άχαλίνοτος δεν ήκουε τίποτε. Μήπως δεν είχε την καραμπίνα, την αγαπημένην του εκείνην καραμπίνα, την όποιαν ο Τζούλης είχε την καλήν έμπνευσιν να διασώση από το ναυάγιον;

(Έπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

«Τού έννευσεν ότι εύρισκετο επί τὰ Ιχνη σπουδαίου θηράματος...» (Σελ. 125, στ. γ')

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ Ο ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ

Αγαπητοί μου, Ο ειλικρινέστερον πένθος εξεδηλώθη διά τον αιδνίδιον και τραγικόν θάνατον του Ιωάννου Α. Βαλαωρίτου, Διοικητού της Έθνικης Τραπεζης της Ελλάδος. Έμάθατε βέβαια από τας εφημερί-

δας πώς επήλθεν αυτό το δυστύχημα, ώστε δεν είναι ανάγκη να σας το διηγηθώ. Θα σας είπω μόνον όλίγας λέξεις διά τον άνδρα, ό οποίος έχάθη τόσον πρόωρος. Ήτον ένας λαμπρός οικονομολόγος, ένας έντιμοτατος τραπεζιτικός κ' ένας κάλλιστος και αγαθώτατος άνθρωπος, φαιδρός και ανοικτόκαρδος, άληθινός άριστοκράτης. — Έτσι θα γελάς όταν θα γίνης και Διοικητής της Έθνικης Τραπεζης; τον ήρώτησεν ένας στενός του φίλος, τότε που επρόκειτο να εκλεχθή διά την μεγάλην αυτήν θέσιν. — Και περισσότερο! απεκριθή έτοιμότατα ο Βαλαωρίτης.

Αλλ' εκείνο που μάς τον έκαιμεν ακόμη συμπαθέστερον, ήτο η θερμή του λατρεία προς την μνήμην του πατρός του. Ο Ιωάννης Βαλαωρίτης ήτο υιός του Αριστοτέλους Βαλαωρίτου, του μεγάλου έθνικου ποιητού, ό όποιος έγραφε την Κυρά Φροσύνην, τον Αθανάσιον Διάκον, τον Αστραπόγιανον, και τόσα άλλα άριστουργήματα. Πρό ολίγων λοιπόν έτών, εις δύο όγκώδεις τόμους, εξέδωσεν δλο τὰ έργα του Αριστοτέλους Βαλαωρίτου, πεζά και έμμετρα. Με πόσην έπιμέλειαν έκαιμεν αυτήν έκδοσιν! με πόσην υπομονήν ειργάσθη διά να νεγειρή εις τον πατέρα του αυτό το μέγα πνευματικόν μνημειον!

Επί έτη όλόκληρα, ό καλός υιός απεθησαύριζεν ότι σχετικόν, κάθε έγγραφον, κάθε έντυπον, κάθε εικόνα, κάθε πληροροριαν. Και συνέγραψεν, ως πρόλογον, μίαν έκτενεστατήν, λεπτομερεστατήν και τελείως εξηκριβωμένην βιογραφίαν, εις την όποιαν έχομεν πλέον όλόκληρον τον Αριστοτέλην Βαλαωρίτην. Εκεί-μέσα η φυσιογνωμία του ανθρώπου και του ποιητού είναι πλήρης, τελεία. Χάρις εις τον φιλόστοργον και ευγνώμονα αυτόν υιόν, τίποτε δεν έχάθη από την ζωήν και το έργον του μεγάλου πατρός. Πόσοι από τους μεγάλους άνδρας είχαν από την ήνδρα είνον αιδνίδιον!

Αλλοι δεν αφήνουν παιδιά. Άλλων τὰ παιδιά άδιαφορούν, άνίκανα να τους έννοήσουν. Ο Βαλαωρίτης όμως άφισσεν ένα υιόν αξίον του, μορφωμένον, ικανόν να τον έννοη, να τον αγαπά, όχι μόνον ως πατέρα του, αλλά και ως ποιητήν, και να είναι υπερήφανος δι' αυτόν, λάτρης της μνήμης του και υπερασπιστής. Η έκδοσις των Απάντων του πατρός του άποτελει μίαν από τας ωραιότερας και ευγενεστερας πράξεις της ζωής του Ιωάννου Βαλαωρίτου. Και ό υιός του ποιητού δίδει έν ώραιον παράδειγμα δι' όλους τους υιούς.

ΑΔΗΘΕΙΑΙ

Οί κανχώμενοι διά τους προγόνους των, χωρίς να είναι άντάξιοι αυτών, διμοιάζουν με τὰ γεώμηλα, των όποίων όλη η αξία είναι εις την ρίζαν, υπό το χώμα... Ηρώτησαν κάποτε τον Αησιόλαον της Σπάρτης ποία άρετή είναι θνωτέρα, η άνδρεία ή η δικαιοσύνη. «Εάν όλοι ήσαν δίκαιοι, απεκρίθη, η άνδρεία θα ήτο περιττή». — Όποιος αγοράζει τὰ περιττά, γήγορα θα πώληση τὰ αναγκαία.

ΕΡΒΕΛΙΝ ΚΑΤΑ ΠΛΟΚ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια, ἴδε σελ. 108)

Ποῦ εἶνε τὸ συμπέρασμά σου ἀπ' ὅλα αὐτά, Ἐρβελίν; Κατὰ τὴ γνώμη μου, κύριε διευθυντᾶ, ἡ ἀπαγωγὴ αὐτῆ δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε πραγματικῆ. Τῆ μεταχειρισθῆσαν ἀπλῶς ὡς τέχνασμα, ὡς μέσον, γιὰ νὰ φέρουν ἀναστάτῳσι καὶ σύγχυσι 'εἰς τὸ σπιτί τοῦ κόμητος. Τὸ μέσον τοὺς ἐπέτυχεν κι' ἔτσι κατῴρθωσαν νὰ κλέψουν τὸ περιδέραιον. Τώρα ὁμοίως ποῦ ἔχουν τὸ πολύτιμον κόσμημα, τὸ κορίτσι θὰ τοὺς εἶνε ἐμπόδιο, θὰ τοὺς ἐκθέτῃ. Ἐχῶ τὴν πεποιθήσιν, ὅτι πρὶν περάσουν ὀλίγες ὥρες, ἡ μικροῦλα Δε-Πλερδίλ θὰ βρισκεται μόνη κι' ἐγκαταλελειμμένη σὲ καμμιὰ γωνία τῶν Παρισίων. Σύμφωνα μετὰ τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴ θὰ διευθύνω τὰς ἐρεῦνας μου.

Μέσα μόνος τοῦ ἀποφάσισεν ἐπισφαλεῖς. Ἐπειτα μόλις πρὸ ὀλίγων μηνῶν γνωρίζομεν αὐτὸν τὸν νέον. Σὲ μερικές ὑποθέσεις ἐπέτυχεν, εἶνε ἀλήθεια. Μὰ δὲν νομίζεις, ὅτι, ὅταν πρόκειται γιὰ τὴν συμμορία Πλόκ, κάνει ὁ Ἐρβελίν κινήματα ἀμφίβουλα, ὑποπτά; Τί σημαίνει ἡ ἀντικατάστασις τοῦ θαλαμηπόλου τοῦ κ. Δε-Πλερδίλ ἐπὶ τέσσαρες ἡμέρας, χωρὶς νὰ μᾶς δώσῃ λόγον; Καὶ τὴν ἴδιαν ἡμέραν ποῦ ἐκεῖνος φεύγει ἀπὸ τὸ μέγαρον, ἡ συμμορία ἐνεργεῖ!

— Ἐχῶ, Λαρὸζ, πλήρῃ ἐμπιστοσύνην 'εἰς τὸν Ἐρβελίν. Εἶνε νέος εὐφυῆς, εὐλαϊκρῆς καὶ εἰς ἄκρον τολμηρὸς. Ὁ μόνος μου φόβος εἶνε, μήπως ἡ υπερβολικὴ του τόλμη τὸν ρίξῃ καμμιὰ μέραν 'εἰς τὰ χεῖρα τῆς συμμορίας Πλόκ. — Θὰ καλοπεράσῃ μαζί τους, ἐκαμὲ ὁ διευθυντῆς τῆς ἀστυνομίας. — Καὶ πιθανὸν γιὰ τελευταία φορά, ἐπρόσθεσε ὁ κ. Κράμπ. Τῆ στιγμὴ ἐκεῖνη, ἐνῶ ἐσήμαιναν ἡ

«Ὁ Ἐρβελίν κρατοῦσε εἰς τὴν ἀγκαλιὰν τοῦ ἐντὸς κοριτσιάκι...» (Σελ. 120, σελ. 6)

— Θὰ μπορέσῃς ἀραγε νὰ ἐπιτύχῃς, φίλε μου; — Καὶ γρήγορα μάλιστα ἐλπίζω, κύριε διευθυντᾶ. Μόλις ἐφυγὲ ὁ Ἐρβελίν, ὁ κ. Κράμπ ἐτηλεφώνησεν εἰς ὅλα τὰ ὑπαστυνομικὰ γραφεῖα τῶν Παρισίων. Ὁ κ. Λαρὸζ, ὁ διευθυντῆς τῆς ἀστυνομίας, εἶχε εἰδοποιηθῆ ἀμέσως γιὰ τὰ συμβάντα τῆς ὁδοῦ Ρυϊσδαέλ. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ποῦ ἕνεκα τοῦ ἐπαγγέλματός του ἔβλεπε μετὰ ἀπάθεια καὶ ψυχραμίαν τὰ διάφορα ἐγκλήματα τῶν πολυαριθμῶν συμμοριῶν τῶν ἀπάχηδων, αἰσθάνθηκε συγκίνησιν καὶ κατάπληξιν. Ἀπεφάσισεν νὰ μὴ φύγῃ ἀπὸ τὸ γραφεῖο του, νὰ περιμένη ἐκεῖ ὅλη τὴ νύκτα τὰ ἐνδεχόμενα νέα τῆς ἀπαγωγῆς. Κοντὰ τοῦ ἐκάλεσε καὶ τὸν διευθυντῆν τῆς δημοσίας ἀσφαλείας. — Φίλε μου Κράμπ, εἶπε ὁ κ. Λαρὸζ, αὐτὴ ἡ συμμορία Πλόκ κατήντησε ἐπικίνδυνη; Εἶνε μυστηριώδης καὶ πανταχοῦ παροῦσα. Ἐνεργεῖ τῆς ἴδιος ὥρες 'εἰς τὸ Παρίσι καὶ 'εἰς τῆς ἐπαρχίας. Οἱ πονηροὶ αὐτοὶ εἶνε, φαίνεται, πολλοὶ καὶ παντοῦ μᾶς γλιστροῦν ἀπ' τὰ χεῖρα. Ὁ περίφημος Πλόκ, ὁ ἴδιος, εἶνε ἕνας ἄνθρωπος αἰνιγματώδης, φανταστικὸς μάλιστα, ἀφοῦ δύο ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικοὺς μας, ὁ Ζουὰρ καὶ ὁ Μπουγκέ, βεβαίωνουν, ὅτι τὸν εἶδαν τὴν περασμένην ἑβδομάδα τὴν ἴδιαν ὥραν, ὁ Ζουὰρ 'εἰς τὰς Βερσαλλίας καὶ ὁ Μπουγκέ 'εἰς τὸ Παρίσι. Ἐνας ἀπὸ τοὺς δύο φυσικὰ ἀπατήθηκε. — Ἄναμφιβόλως, ἐκαμὲ ὁ διευθυντῆς τῆς δημοσίας ἀσφαλείας. — Κ' ἐν ἄλλο, Κράμπ: Δείχνεις τυφλὴν ἐμπιστοσύνην 'εἰς τὸν ἀστυφύλακα Ἐρβελίν, ποῦ ἐν τούτοις παίρνει ἐδῶ

μὰ τέτοια ὦρα καὶ ἄλλωςτε καθόλου ἀσφαλή, τοῦ φάνηκε ὅταν ν' ἀκουσε στὸ βάθος μιᾶς τάφρου ἕνα βογγητό. Μὲ τὸ φανάρι στὸ χεῖρι κατέβηκε στὴν τάφρον καὶ ἐκεῖ εὗρηκε ἕνα κοριτσιάκι φτυμωμένο καὶ δεμένο ποῦ τὸ ἔφερε ἀμέσως στὸ γραφεῖο μου. (Ἐπειτα συνέχεια) ΜΑΡΙΑ ΘΑΛΕΡΟΥ

ΟΙ ΓΙΑΤΡΟΙ ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΑΚΗ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΗ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 108)

Αἰνούλα: — Μὰ ἔτσι πρέπει, ἔτσι θὰ σοῦ γίνῃ καλά. Ἐνοια σου καὶ μεῖς ἔξερουμε... Ὄρα, ποῦ ἄλλοῦ πονᾶς;... Ἄ, ναι, 'εἰς τὸ κεφάλι... Βγάλε πρώτα τὴ γλώσσά σου! ΠΕΤΡΑΚΗΣ: — Δὸς μου καὶ μένα τὸ σφυγμό σου. (Ἡ Αἰνούλα ἐξετάζει τὴν γλώσσαν, ὁ Πετράκης συγχρόνως σφυγμομετρεῖ.) Αὐτὴ τὴ φορά, μέτρησα τριακόσιους δεκαπέντε σφυγμούς... Πρέπει νὰ τοῦ δέσωμεν καὶ τὸ κεφάλι, γιὰ νὰ τοῦ πῆσῃ τὸ πρήξιμο... Δὸς μου πανί. (Τοῦ δένουν τὸ κεφάλι, καὶ οἱ δύο μαζί, ὀσως προτίτερα τὸ γόνατο). ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ: — Ἄ!... Μὲ σφίξατε πολὺ... μοῦ σκεπάσατε καὶ τὰ μάτια... δὲν βλέπω πιά! ΠΕΤΡΑΚΗΣ, μὴ δίδων προσοχὴν 'εἰς τὰ πρόσωπα τοῦ Γιαννάκη: — Αἰνούλα, κῦτταξέ τον πῶς ἔγεινε τώρα... Ἀμέσως φαίνεται πῶς εἶνε ἄρρωστος! Αἰνούλα: — Ἀλήθεια!... Σὲ κακὸ χάλι εἶνε ὁ κακόμοιρος... Τώρα ὁμοίως πρέπει νὰ κῦτταξομε καὶ τὴν γαστρικὴν του... Ἄν παραμεληθῇ ἀκόμη, θὰ χειροτερέψῃ, καὶ τότε καλημέρα!.. Γιαννάκη, βγάλε γρήγορα τὴ γλώσσά σου! ΠΕΤΡΑΚΗΣ: — Δὸς μου καὶ μένα τὸ σφυγμό σου! (Ὡς ἀνω...) Χρ! αὐτὴ τὴ φορά βρήκα μόνον δεκαεπτὰ σφυγμούς. Αἰνούλα: — Στάσου τώρα νὰ ἐξετάσω τὸ στομάχι σου. (Πιέζει μεθοδικῶς με τοὺς ῥυθμούς τὸ στομάχι τοῦ δυστηχομένου Γιαννάκη). ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ: — Ἄ!... με πονᾶτε!.. Ὄ, δυστυχία μου!.. Προτιμῶ τῆς γροθιάς καὶ τῆς κλωτσιᾶς τοῦ Χοντρο-Θόδωρου!.. Μάνα μου!.. Φθάνει!.. ΠΕΤΡΑΚΗΣ: — Ἴδες τί παραξενιὲς ποῦ ἔχουν οἱ ἄρρωστοι!.. Γιὰ τὸ τίποτε χυλοῦν τὸν κόσμον! (Στείν Γιαννάκη.) Ἐλα, σύχασε... Μήπως πονᾶς καὶ 'εἰς τὸ χεῖρι; ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ: — Ἄχ, παντοῦ πονᾶ!.. Αἰνούλα: — Βγάλε τὴ γλώσσά σου. ΠΕΤΡΑΚΗΣ: — Δὸς μου τὸ σφυγμό σου... Αὐτὴ τὴ φορά ἐμέτρησα ἑκατὸν εἰκοσι δύο... Μὰ ἔχεις καὶ μιᾶ γρουτζανιά 'εἰς τὸ χεῖρι... Γρήγορα, Αἰνούλα, φέρε τὴ λεκάνη νὰ πλύνομε τὴν

πληγὴ... Στάσου ὁμοίως, πρέπει νὰ τὴν ἀπολυμάνομε... Λίγη κολώνια ἀρκεῖ. Ἐχει ἐδῶ; Αἰνούλα: — Νὰ τὸ μπουκαλί...ἀλλὰ τίποτα μέσα! ΠΕΤΡΑΚΗΣ: — Τότε πήγαίνε νὰ φέρῃς ξεῖδι ἀπὸ τὴν κουζίνα. Τὸ ἴδιο κάνει. ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ, ἐντρομος: — Ὅχι, ὄχι, ξεῖδι! Τσοῦζει... ΠΕΤΡΑΚΗΣ, ζωννά: — Τί λὲς ἐκεῖ! Τὸ ξεῖδι, ποῦ εἶνε τόσο δροσιτικὸ;.. Μὴν κάνῃς τώρα σὰ μωρό. ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ, ἀπειλητικῶς: — Τέλος πάντων, βάλτε μου καὶ ξεῖδι!.. (Ἡ Αἰνούλα βγαίνει καὶ ἐπιστρέφει ἀμέσως μ' ἕνα μπουκαλί ξεῖδι, ἀπὸ τὸ ὁποῖον χύνει ἀφθόνως 'εἰς τὴν πληγὴ τοῦ Γιαννάκη). ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ, ἐξαγριμένος: — Ἄ!.. τσοῦζει! τσοῦζει... τσοῦ...! ἄι! ΠΕΤΡΑΚΗΣ: — Μὰ θὰ σοῦ κάμῃ καλὸ... Δέσε του γρήγορα τὸ χεῖρι, Αἰνούλα. ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ, ζωννά: — Ὅχι! ὄχι! ΠΕΤΡΑΚΗΣ: — Ὁρατᾶ!.. Θέλεις λοιπὸν νὰ μεταχειρισθοῦμε τώρα καὶ βία...γιὰ νὰ σὲ γιατρέψομε; Τὸ χεῖρι σου γρήγορα! ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ: — Ὅχι! Δὲν θέλω! (Ἡ Πετράκης καὶ ἡ Αἰνούλα προσπαθοῦν νὰ τοῦ δέσουν τὸ χεῖρι διὰ τῆς βίας καὶ παλεῖουν καὶ οἱ τρεῖς ὀλίγες στιγμές. Ὁ Γιαννάκης, βλέπων ὅτι κινδυνεύει νὰ νικηθῇ, καθ' ἑαυτόν.) Τώρα νὰ ἴδῃτε σεις! (Βγάλε ἑξαφάνη μιὰ

προση καὶ μένει ἀκίνητος. Ἡ Αἰνούλα καὶ ὁ Πετράκης, κινιάζονται ἐντρομοί.) ΠΕΤΡΑΚΗΣ: — Ἄχ, Παναγίτσα μου! Γιαννάκη! Γιαννάκη! δὲν σοῦ κάνομε πιὰ τίποτα! Σ' ἀφίνομε, νά... Ἄχ, δὲν μιλᾷ, δὲν ἀπαντᾷ...Γιαννάκη! (Στείν Αἰνούλα.) Ἐρεῖς τί φοβοῦμαι; Αἰνούλα: — Μὴν πέθανε, ἔ; (Βάζουν τὰ πλάσματα κ' οἱ δύο. Ὁ Γιαννάκης ἐξακολουθεῖ νὰ μένῃ ἀκίνητος.

«Τοῦ λέγει ὀλίγα λόγια 'εἰς ταῦτι...» (Σελ. 121, σελ. 7)

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'

Οἱ ἀνὴ κατὼν ἈΝΔΡΕΑΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ, εἰσερχόμενος: — Καλέ, μὴν ἐξέχασα ἐδῶ τὸ μπαστούρι μου; (Βλέπει ἐπιληκτος τὰ παῖδια.) Μὰ τί συμβαίνει; (Ἡ Αἰνούλα καὶ ὁ Πετράκης τὸν πιάνουν ἀπὸ τὰ δύο τὰ χεῖρα καὶ τὸν τραβοῦν εἰς μίαν γωνίαν τοῦ δωματίου. Ἐκεῖ καὶ τοὺς λέγουν σιγὰ.) Ὄ, μὰ εἶνε πολὺ σοβαρό!.. Νὰ ἴδομε τώρα πῶς θὰ τὸ διορθώσομε... Σταθῆτε σεις ἐδῶ. (Πλησιάζει τὸν ἀκίνητον

Γιαννάκη καὶ τοῦ λέγει ὀλίγα λόγια 'εἰς ταῦτι.) ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ, σιγὰ: — Ἀλήθεια; Δὲν θὰ μοῦ κάμουν πιὰ τίποτα; ΑΝΔΡΕΑΣ: — Σοῦ τὸ ὑπόσχομαι. (Στείν Πετράκη καὶ τὴν Αἰνούλα.) Ἐλάτε! Ὁ Γιαννάκης ἀνεστήθη! ΠΕΤΡΑΚΗΣ, ἐκθαμβος: — Ἄ! πῶς ἐγίνε τέτοιο θαῦμα; ΑΝΔΡΕΑΣ: — Τοῦ μίλησα κ' ἀνέζησε. Αἰνούλα: — Σὰν τὸ Λάζαρο! ΠΕΤΡΑΚΗΣ: — Ἀπαράλλακτα! ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ: — Πονῶ ὁμοίως παντοῦ. ΑΝΔΡΕΑΣ: — Γιὰ νὰ ἴδῃ τῆς πληγῆς σου! (Λέγει τοὺς ἐπιδέξίους.) Πῶ, πῶ! πῶ! πῶ! δὲν πέθανες... εἰς ἀλήθεια! Ἐλα, σήμη, καὶ δὲν ἔχεις τίπασι... Ἀλλὰ σὲ τέτοιους γιατροὺς ποῦ ἐπέσε, κακόμοιρο!.. Νά, πάρε, τριάντα λεπτά νάγοράσης ἕνα κῶπ ἀπὸ τὸ ἀντικρινὸν ζαχαροπλαστεῖον, γιὰ νὰ σοῦ περάσουν ὅλα, Λάζαρε!.. (Στὰ ἀδελφεῖα του.) Ὅσο γιὰ σᾶς, ἔχω νὰ σᾶς δώσω μιὰ συμβουλή. Ἐλάτε κοντὰ μου. (Τὸν πλησιάζουν. Ἀρμίζει σοβαρό.) Πρέπει νὰ μάθετε... (Ἐξακολουθεῖ νὰ τοὺς ὁμιλεῖ σιγὰ. Ἀπὸ τὴν ὁμιλίαν τοῦ ἀνοήτου κάποιον-κάπου μεγάλαί λέξεις: «αἰ δεῖα», «π ὀ λ ἡ μ ἰ κ ρ ο ἰ», «χ ο γ ς ε ἱ ς κ λ». Ἐξαφάνη διακόπτεται καὶ δαίττων τὴν ἀδελφίαν, ἀπετηνεται πρὸς τὸ κοινὸν θυμωμένος.) Ἄ, μὰ μὴν γρυφακοῦτε, κυρταί καὶ κυρταί! Κλείστε μου γρήγορα αὐτὴ τὴν ἀδελφίαν! (H. de Wismes) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Τὶ ζῶον εἶνε αὐτό; Ἀπλοῦστατα μιὰ... πατάτα, εἰς τὴν ὁποίαν προσέθεσιν ἕνα ἔλασμα ὡς μάτια καὶ μίαν γραβάταν. Ἡ πατάτα αὐτὴ, ἡ ὁποία ὁμοιάζει μετὰ κουνουδάκιαν... τετράπουν, εὐρέθην ἐσχάτως εἰς ἕνα ἀγρόν, εἰς τὰ περὶχωρα τῶν Παρισίων.

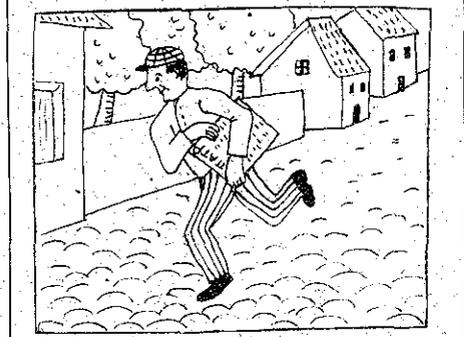
Διπλοῦν αὐγὸν Μέσα εἰς ἕνα αὐγὸν ὄρνιθος, συνήθους μεγέθους, εὐρέθην ἕνα ἄλλο μικρότερον. Καὶ καθένα εἶχε τὸν κρόκον του καὶ τὸ ἀσπράδι του! Τὸ διπλοῦν αὐτὸ αὐγὸν ἀνεκοίνωσεν εἰς τὸ «Πιτ' Ἰλλου-

στρέ» τῶν Παρισίων ἕνας ἀναγνώστης τοῦ ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ

α'.) Μαγικὴ εἰκὼν Ἑσάτη ἐπὶ τοῦ Σημαιοφόρου Ἑλληνο-

Ποῦ εἶνε ὁ σύντροφος αὐτοῦ τοῦ ἐφημεριδοπώλου;

β'.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς Ἑσάτη ἐπὶ τοῦ Φαέθοντος

L * - n * c * s s * t * - d * n n * - d * - l * - * n d * s t r * *

Νὰ συμπληρωθῇ τὸ Φωνηεντόλιπον τοῦτο.

Table with 4 columns and 4 rows containing Greek letters and symbols.

Νὰ συναρμολογηθῶν αἱ συλλαβαὶ αὐταί, ὥστε νὰ ποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα ἑξ ὀυρανίων σωμάτων.

Ἀήλωσις: Αἱ λύσεις—ὄσωνδήποτε ζήτημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνδεθῶνται ἀπὸ ἐνὸς μόνον δεκαλέπτου γραμμικοῦ σήμου.

Λύσεις τοῦ ΙΒου φύλλου

α'.) Ἀλφειὸς, Πηνειὸς, Ἀραχθὸς, Κηφισὸς. — β'.) Τὸ στόμα τοῦ κυρίου εἶνε τὸ μάτι καὶ τὸ φρόδι τοῦ παιδιοῦ, τὸ σαγόνι του εἶνε ἡ μύτη του καὶ ὁ λαϊμὸς του τὸ στόμα του.

